

Büyük Abim Yahut Namı I Diğer Efe

– EDİP GÜL · 13 Temmuz 2022

BÜYÜK ABİM YAHUT NAMI-I DİĞER EFE

Babasına ismiyle hitap eden evin en büyük oğlu, bu yüzden babası tarafından hiç sevilmemiştir. Hiç öğrenim görmemiş, ilkokulu dışardan bitirmiştir. Meslek edinsin diye kunduracılar çırak verilmiş, bu yüzden dini eğitiminde de ihmaller olmuştur.

Ailenin geçim derdi yüzünden ilgisiz büyümüştür. Büyük aileye gelen ilk torun olduğu için babaanne tarafından pek sevilmiştir. Bebekliğinde babaannesini tarafından ilgiyle kollandığı söylenir. Koruyucu Babaannenin yiyecekleri ağzında çiğneyerek torununa yedirdiği rivayet edilir.

Kötü arkadaş edindiği için babası tarafından sürekli kınanır, hatta dövülürdü. Kahvelerde kağıt oynardı arkadaşlarıyla. Din görevlisi olan babası onu oyun oynadığı yerlerde yakalar herkesin içinde iyice dayaktan geçirirdi.

Sigara içer, saçlarını uzatırdı. Ara sıra içki içer, kağıt oynamaktan o kadar dayak yemesine rağmen vazgeçmezdi. Geceleri eve geç gelir, sabah namazından sonra eve dönen babama yatağında yakalanırdı. İşte o meşum dayak seansları o zaman başlardı.

Annemin yalvarmaları kar etmez, abimin bağırmalarına uyanırdık. Biz onu mağdur gördüğümüzden babama karşı ondan yana olurduk. Yaptıkları hiç umurumuzda olmazdı.

Namaz kılmaması ve diğer suçlarını biz bu dayak seanslarında babamın ifadelerinden anlardık, Öyle ki bir an önce bu azabın bitmesi için içimizden dua ederdik. Ama bu acı hiç bitmiyormuş gibi uzadıkça uzardı. Yahut bize öyle görünürdü.

Dayak hiçbir zaman çözüm olmadı, olamazdı. Babam çare olarak Kabe'de dua etmeyi tercih etti. İşe yaradı da.

O yıl Babam Kabe'de iken Annem benden Babamın kitaplarından muska yazmamı –iyiyi bir ödül karşılığı- rica etti. Ben de onun ricasını –tamamen duygusal olarak- yerine getirdim. İki tabağın içine muhabbet dualarını yazdım. Annem onların içine bizim ailece çok sevdiğimiz kara lahana yemeği koyarak yedirdi.

Ondan sonra her şey değişti. Abim namaza başladı. Babam onu dövmekten vazgeçti. O'na bir ticari taksi aldı ve O'nu evlendirdi. Uzun zaman çocuğu olmadı. Kendinden küçük kardeşi de bu arada evlenmiş çocuk sahibi olmuştu. Babam herhalde torun sevgisini O'nun çocuklarıyla karşılamak istemişti.

Tedaviler sonucunda çocuk sahibi olmaya başladı. Bu yüzden olacak çocuklarını çok sevdi. Kendisi okuyamadığı için onları okutmak için çok çabaladı. Erkek çocuğunu –kendisi babası tarafından çok dövüldüğü için midir bilinmez- döverek büyüttü ama 3 kızından hiç birine bir fiske bile vurmadi.

İlk zamanlar her şey iyi gidiyordu. Sonraları geçim sıkıntısı on zorlu hayatın içine atıyordu. Ev sahibi olmak için kooperatife girmişti. Bu sıra taksiciliği bırakarak memuriyete girmişti. Memur maaşı kooperatif borçlarını ödemeye ancak yettiği için ikinci iş yapmaya başladı. Motosikletle çamaşır suyu satıyordu. Bu ağır çalışma şartları onu çok yordu. Bu arada küçük bir evde oturuyor, uzun tedaviler sonunda yeni dünyaya gelen çocuğun ağlamaları da onun gece uykularını yok etmesiyle sinir hastalığına tutuldu. Tedavi oldu ama hiçbir zaman bu sinirlilik halini tam olarak atamadı.

Emekli oldu. Beş vakit namaza camiye gider oldu. Camiye bağlılığı o kadar ileri götürdü ki bir bayram günü büyükleri ziyaretimizde bize bayramı zehir etti. Küçük kış günlerinden birindeydi bayram. Öğle namazına yarım saat kala bizi bir camiye götürüyordu, namazdan çıkıyor bir ziyaret yapamadan bizi öbür camiye sokuyordu. derken ikindi akşam ve yatsı. yalnızca camileri ziyaret edebildik. Koca güzünde iki ya da 3 eve bayram ziyareti yapabildik. Biz de bir daha onu bayram ziyaretlerine götürmedik.

Beş vakit camideydi ama cemaatle ihtilat edemiyordu. Evden camiye camiden eve bir hayat tutturdu. Çocuklarıyla çatıştı, eşiyle problemleri oldu ama ondan ayrılmayı hiç düşünmedi. Evde odası, televizyonu ayırıydı. İştah için sarımsak yiyordu. Bu şekilde camiye gittiği için kınanıyordu.

Toplumla, çevresiyle sürekli çatışıyordu, hatta annesiyle bile. Annem de o da sinir hastası. Onunla annem arasında geçen bir anekdot olayın vahametinin boyutlarını ortaya çıkarmakta eşsiz bir örnek. Bir gün annemiz ziyarete geldi. Annemin ısrarcı emirlerine tahammül edemedi ve ona şöyle dedi: Sana bakmak 10 tane deliye bakmaktan zor. Annem de ona şöyle cevap verdi: 'sana bakmak 100 deliye bakmaktan zor'.

Ahmet Kemal